

Svar på skriftligt spørgsmål om skälighet i indrivningskostnader

Till riksdagens talman

I det syfte som anges i 27 § i riksdagens arbetsordning har Ni, Ärade talman, till den minister som saken gäller oversänt följande skriftliga spørgsmål SS 667/2020 rd undertecknat av riksdagsledamot Ville Tavio /saf:

Vad tänker regeringen göra för att se till att indrivningskostnaderna för konsument- och företagsfordringar minskas till en skäligare nivå än den nuvarande och

hur säkerställer regeringen att indrivningskostnaderna ska motsvara de verkliga kostnaderna för de åtgärder som vidtas, särskilt när det standardiserade lagstadgade ersättningsbeloppet överskrids?

Som svar på detta spørgsmål anför jag följande:

Bestämmelser om indrivning av både konsument- och företagsfordringar finns i lagen om indrivning av fordringar (513/1999, indrivningslag). Vidare innehåller indrivningslagen allmänna bestämmelser om ersättning av indrivningskostnader som skall tillämpas oberoende av vilken fordran som indrivningen gäller. Dessutom innehåller lagen mer detaljerade bestämmelser om maximibelopp för indrivningskostnader. Dessa bestämmelser gäller endast konsumentfordringar och gäller därför inte till exempel när gäldenären är ett företag. Även vid indrivning av andra fordringar än konsumentfordringar måste indrivningskostnaderna alltid uppfylla de skälighetskrav som framgår av lagen.

Maximibeloppen för indrivningskostnader i samband med konsumentfordringar har senast justerats i lagändringen 31/2013 som trädde i kraft den 16 mars 2013. I samband med denna ändring gjordes bl.a. en differentiering av maximibeloppen för indrivningskostnaderna i samband med konsumentfordringar till en trepunktsskala vars syfte var att mer effektivt uppnå det mål som anges i motiveringen till föregående ändringsförslag att inte begära orimligt höga kostnader för betalningsanspråk gällande sedvanliga och ostridiga konsumentfordringar. De lagstadgade eurobeloppen som gäller indrivningskostnaderna för konsumentfordringar är inte avsedda som en standardersättning för indrivningskostnader, utan endast som maximibelopp. Kostnaderna för indrivningen måste vara skäliga också i varje enskilt fall. När skäligheten bedöms skall man beakta fordrans storlek, mängden utfört arbete, ändamålsenligheten i indrivningen och övriga omständigheter.

Bestämmelserna i indrivningslagen utgör en del av det nationella genomförandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/7/EU om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner. Enligt direktivet har borgenären rätt att av gäldenären få åtminstone ett fast belopp på

Svar på skriftligt spørgsmål SSS 667/2020 rd

40 euro när betalning av dröjsmålsränta blir aktuell. Dessutom har borgenären rätt till en skälig ersättning från gäldenären för indrivningskostnader som överstiger ett fast belopp och som uppstår på grund av gäldenärens sena betalning. Dessa kostnader kan inkludera kostnader som bland annat uppstått för användning av indrivningsföretag. Således har borgenären alltid rätt till en standardsättning på 40 euro, förutsatt att vissa villkor är uppfyllda och det inte finns något behov av att separat motivera fordran för gäldenären.

En mer detaljerad förklaring i fråga om andra indrivningskostnader än standardsättning måste ges på gäldenärens begäran. I sitt beslutsfattande har Regionförvaltningsverket i Södra Finland, som övervakar registrerade idkare av indrivningsverksamhet, ansett att indrivningsföretaget på gäldenärens begäran ska tillhandahålla en specifikation angående åtgärder och kostnader som utgör fordrans totala kostnader. Indrivningsföretaget behöver emellertid inte specificera kostnaden i euro för varje enskild åtgärd som betalningskravet består av. Om gäldenären anser att indrivningskostnaderna inte är skäliga trots den specifikation som erhållits, kan gäldenären begära att indrivningen avbryts och att ärendet överlämnas till rättslig indrivning, dvs. till domstol.

Justitieministeriet bereder en regeringsproposition om att tillfälligt ändra indrivningslagen på grund av betalningssvårigheter orsakade av covid-19-epidemin, särskilt hos små och medelstora företag. Avsikten är att i lagen föreskriva utförligare om andra kostnader än indrivningskostnaderna för konsumentfordringar. Målsättningen är att propositionen ges till riksdagen under oktober månad. Enligt statsminister Sanna Marins regeringsprogram kommer justitieministeriet att senare separat påbörja beredningen av lagändringar i fråga om indrivningskostnaderna.

Helsingfors 12.10.2020

Justitieminister Anna-Maja Henriksson